Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta paplašinātā sastāvā)

2021. gada 20. janvārī*

Ekonomikas un monetārā savienība – Banku savienība – Vienotais kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējuma mehānisms (VNM) – Vienotais noregulējuma fonds (VNF) – *Ex ante* iemaksu noteikšana par 2015. un 2018. gadu – Lūguma par iemaksu pārrēķinu un atmaksu noraidījums – Prasība atcelt tiesību aktu – Pārsūdzams akts – Pieņemamība – Kredītiestāde, kurai anulēta licence – Regulas (ES) Nr. 806/2014 70. panta 4. punkts – Jēdziens "statusa maiņa" – Deleģētās regulas (ES) 2015/63 12. panta 2. punkts

Lietā T-758/18

ABLV Bank, AS, Rīga (Latvija), ko pārstāv *O. Behrends*, advokāts,

prasītāja,

pret

Vienoto noregulējuma valdi (VNV), ko pārstāv *J. Kerlin* un *P. Messina*, pārstāvji, kuriem palīdz *B. Meyring*, *S. Schelo*, *T. Klupsch* un *S. Ianc*, advokāti,

atbildētāja,

kuru atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Triantafyllou*, *A. Nijenhuis* un *A. Steiblytė*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kura pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt VNV 2018. gada 17. oktobra vēstuli, ar ko tā ir noraidījusi prasītājas lūgumus, pirmkārt, pārrēķināt tās *ex ante* iemaksu par 2018. gadu un atmaksāt pārmaksāto summu un, otrkārt, atmaksāt tai daļu no tās *ex ante* iemaksas par 2015. gadu pēc dienas, kad Eiropas Centrālā banka (ECB) anulēja tās licenci,

VISPĀRĒJĀ TIESA (desmitā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Papasavs [*S. Papasavvas*], tiesneši A. Kornezovs [*A. Kornezov*], E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*], K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*] un G. Hese [*G. Hesse*] (referents),

sekretārs: P. Kullens [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 6. jūlija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

I. Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *ABLV Bank, AS* bija Latvijā reģistrēta kredītiestāde, kuras licence bija spēkā līdz 2018. gada 11. jūlijam, kad Eiropas Centrālā banka (ECB) anulēja tās licenci (skat. šā sprieduma 11. punktu). Līdz minētajai dienai tā bija "nozīmīga iestāde" un kā tāda bija pakļauta uzraudzībai, ko ECB veic vienotā uzraudzības mehānisma (VUM) ietvaros.

2 Pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.), 103. pantu, Latvijas Republika savā teritorijā ik gadu nodrošina iemaksu iekasēšanu no licencētām iestādēm.

3 Tādēļ 2015. gada decembrī prasītāja saņēma paziņojumu par iemaksām no Finanšu un kapitāla tirgus komisijas (Latvija), kas to informēja par summu, kura tai ir jāmaksā kā *ex ante* iemaksa par 2015. gadu. Šī summa bija 1 338 112,40 EUR.

4 Šī iemaksa, ko samaksāja prasītāja, pēc tam atbilstoši Starpvaldību nolīgumam par iemaksu pārskaitīšanu uz vienoto noregulējuma fondu [(VNF)] un to kopīgošanu, kas parakstīts 2014. gada 21. maijā Briselē (turpmāk tekstā – "SVN"), tika pārskaitīta uz VNF.

5 2018. gada 13. februārī *United States Department of the Treasury* (Amerikas Savienoto Valstu Finanšu ministrija) ar *Financial Crimes Enforcement Network* (*FinCEN*, Finanšu noziegumu apkarošanas tīkls) starpniecību paziņoja par ieplānoto pasākumu, ar ko paredzēts atzīt prasītāju par iestādi, kas rada lielas bažas saistībā ar nelikumīgi iegūtu naudas līdzekļu legalizāciju *Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act* (*USA PATRIOT Act*) (Likums par Amerikas vienošanu un stiprināšanu ar pienācīgiem un nepieciešamiem terorisma atklāšanas un apkarošanas instrumentiem) 311. panta izpratnē. Pēc šā paziņojuma prasītājai vairs nebija iespējams veikt maksājumus ASV dolāros, un tā piedzīvoja klientu noguldījumu masveida izņemšanu.

6 Turklāt ECB pilnvaroja Finanšu un kapitāla tirgus komisiju noteikt moratoriju un tādējādi dot prasītājai laiku, lai tā varētu stabilizēt savu stāvokli.

7 2018. gada 23. februārī ECB secināja, ka prasītāja kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.), 18. panta 1. punkta izpratnē. Tajā pašā dienā Vienotā noregulējuma valde (VNV) savā Lēmumā SRB/EES/2018/09 pauda uzskatu, ka noregulējuma darbība nav vajadzīga sabiedrības interesēs.

8 2018. gada 26. februārī prasītājas akcionāri nolēma sākt pašlikvidācijas procesu un iesniedza Finanšu un kapitāla tirgus komisijai iesniegumu par pašlikvidāciju ar lūgumu apstiprināt tās pašlikvidācijas plānu.

9 Ar 2018. gada 12. aprīļa Lēmumu SRB/ES/SRF/2018/03 attiecībā uz *ex ante* iemaksu aprēķinu par 2018. gadu VNV apstiprināja *ex ante* iemaksas par 2018. gadu.

10 Ar 2018. gada 27. aprīļa vēstuli Finanšu un kapitāla tirgus komisija informēja prasītāju, ka VNV ir pieņēmusi lēmumu attiecībā uz *ex ante* iemaksām par 2018. gadu, un darīja tai zināmu maksājamo summu. *Ex ante* iemaksas, kas prasītājai bija jāmaksā par 2018. gadu, apmērs bija 1 850 285,83 EUR. Prasītāja šo summu samaksāja 2018. gada 3. jūlijā.

11 ECB 2018. gada 11. jūlijā pēc Finanšu un kapitāla tirgus komisijas priekšlikuma pieņēma lēmumu par prasītājas licences anulēšanu.

12 Prasītāja ar 2018. gada 17. septembra vēstuli lūdza VNV atmaksāt daļu no iemaksas, kas samaksāta par 2015. gadu, no jauna aprēķināt tās veicamo *ex ante* iemaksu par 2018. gadu un atmaksāt pārmaksātās *ex ante* iemaksu summas.

13 VNV prasītājai atbildēja ar 2018. gada 17. oktobra vēstuli (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"). Šajā vēstulē VNV vispirms ir iekļāvusi kopsavilkumu par prasītājas lūgumu, proti, attiecībā uz, pirmkārt, tās *ex ante* iemaksu par 2018. gadu un, otrkārt, tās *ex ante* iemaksu par 2015. gadu. Turpinājumā – VNV attiecībā uz *ex ante* iemaksu par 2018. gadu, atsaucoties uz Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu un Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2015, L 11, 44. lpp.), 12. panta 2. punktu, pauda uzskatu, ka nevienā no šo divu regulu normām nav paredzēts prasītājas lūgtais pārrēķins un atmaksa. VNV norādīja, ka pretēji tam, ko savā prasībā apgalvo prasītāja, tas, ka ECB ir anulējusi kredītiestādes licenci, ir statusa maiņa Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkta izpratnē. Līdz ar to tā pauda uzskatu, ka ECB 2018. gada 11. jūlija lēmums attiecībā uz prasītāju neietekmē gada iemaksu, kas pēdējai minētajai jāveic par 2018. gadu, un tas arī neuzliekot tai pienākumu pārrēķināt vai daļēji atmaksāt aplūkojamo iemaksu. Visbeidzot – attiecībā uz *ex ante* iemaksām par 2015. gadu VNV precizēja, ka dalībvalstu iekasētās iemaksas bija pārskaitītas uz VNF atbilstoši SVN 3. panta 3. punktam. Tā uzskatīja, ka vienībai, kura samaksājusi *ex ante* iemaksu par 2015. gadu un kurai pēc tam anulēta licence, nav tiesību uz šīs *ex ante* iemaksas atmaksu; tāpat tai neesot tiesību uz jebkādas citas pienācīgi saņemtas *ex ante* iemaksas – Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta izpratnē – atmaksu. VNV, ņemot vērā šo informāciju, secināja, ka, lai gan ECB bija anulējusi prasītājas licenci, nav iespējams nedz pārrēķināt prasītājas *ex ante* iemaksu par 2018. gadu, nedz tai atmaksāt par 2015. gadu samaksātās *ex ante* iemaksas atlikumu.

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

14 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 21. decembrī, prasītāja cēla šo prasību.

15 Ar Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja 2019. gada 30. aprīļa rīkojumu Eiropas Komisijai tika atļauts iestāties lietā VNV prasījumu atbalstam.

16 Tā kā Vispārējās tiesas sastāvs mainījās, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs ar 2019. gada 21. oktobra lēmumu šo lietu nodeva citam tiesnesim referentam, kurš darbojas desmitajā palātā.

17 Ar 2020. gada 11. maija procesa organizatorisko pasākumu Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus atbildēt uz vairākiem jautājumiem.

18 Komisija un VNV attiecīgi ar 2020. gada 4. un 12. jūnija vēstulēm atbildēja uz uzdotajiem jautājumiem.

19 Arī prasītāja – ar 2020. gada 12. jūnija vēstuli – atbildēja uz jautājumu, ko tai bija uzdevusi Vispārējā tiesa. Ar 2020. gada 29. jūnija vēstuli prasītāja sniedza savus apsvērumus par VNV un Komisijas atbildēm uz otro jautājumu, ko Vispārējā tiesa bija uzdevusi 2020. gada 11. maija procesa organizatoriskā pasākuma ietvaros.

20 Pēc Vispārējās tiesas desmitās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa, pamatojoties uz tās Reglamenta 28. pantu, nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.

21 Tiesas sēdē 2020. gada 6. jūlijā tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem.

22 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 VNV prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atzīt prasību par nepieņemamu vai – pakārtoti – noraidīt to kā nepamatotu;

– piespriest prasītājai atlīdzināt visus VNV tiesāšanās izdevumus.

24 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepamatotu;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III. Juridiskais vērtējums

A. Par pieņemamību

25 VNV primāri apgalvo, ka prasības pieteikums kopumā ir nepieņemams. Pirmkārt, tā būtībā apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav uzskatāms par apstrīdamu aktu LESD 263. panta izpratnē. VNV tajā neesot izmantojusi tiesību aktos paredzētas pilnvaras, lai radītu tiesiskas sekas, kas ietekmētu prasītājas intereses un izmainītu tās tiesisko stāvokli. Apstrīdētais lēmums esot tikai informatīvs. Otrkārt, VNV pauž šaubas par to, vai prasītājas gadījumā ir izpildīts tieša skāruma nosacījums. Treškārt, VNV uzskata, ka prasītāja nevar prasīt apstrīdētā lēmuma atcelšanu attiecībā uz laikposmu pirms tās licences anulēšanas, proti, laikposmu no 2018. gada 23. februāra līdz 11. jūlijam, jo tās 2018. gada 17. septembra pieteikumā šis laikposms nav minēts.

26 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir noraidošs lēmums, ar ko ir nepārprotami noraidīts tās lūgums. Tā uzskata, ka šis lēmums to skar tieši, jo tā ir tā adresāte. Turklāt prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā VNV ir noraidījusi jebkādu eventuālu pārrēķinu un atmaksu. Tā uzskata, ka savas prasības pamatošanai tā tātad var norādīt gan uz laikposmu pēc 2018. gada 23. februāra, kad tika pieņemts VNV lēmums nepieņemt noregulējuma shēmu, gan uz laikposmu pēc 2018. gada 11. jūlija.

27 Pirmām kārtām, attiecībā uz apstrīdētā lēmuma apstrīdamību ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par "apstrīdamiem aktiem" LESD 263. panta izpratnē tiek uzskatīti visi tie Savienības iestāžu pieņemtie noteikumi neatkarīgi no to formas, kuru mērķis ir radīt saistošas tiesiskas sekas (skat. spriedumu, 2017. gada 25. oktobris, Rumānija/Komisija, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Par apstrīdamu tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē nav uzskatāms tīri informatīvs akts (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2007. gada 4. oktobris, Somija/Komisija, C-457/06 P, nav publicēts, EU:C:2007:582, 36. punkts).

29 Lai noskaidrotu, vai kāds akts rada saistošas tiesiskas sekas, ir jāaplūko tā būtība. Šīs tiesiskās sekas ir jāizvērtē atbilstoši objektīviem kritērijiem, tādiem kā šā akta saturs, vajadzības gadījumā ņemot vērā pēdējā minētā pieņemšanas kontekstu, kā arī iestādes, kas ir tā autore, pilnvaras (skat. spriedumu, 2017. gada 25. oktobris, Slovākija/Komisija, C-593/15 P un C-594/15 P, EU:C:2017:800, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Šajā lietā attiecībā uz apstrīdētā akta saturu ir jāatgādina, ka VNV ar prasītājai adresēto 2018. gada 17. oktobra vēstuli noraidīja tās lūgumu, pirmkārt, pārrēķināt tās *ex ante* iemaksu par 2018. gadu un atmaksāt pārmaksāto summu un, otrkārt, atmaksāt tai daļu no *ex ante* iemaksas par 2015. gadu pēc dienas, kad ECB anulēja tās licenci.

31 Apstrīdētajā lēmumā ir skaidri teikts, ka VNV uzskata, ka tai nav iespējams apmierināt prasītājas iesniegtos lūgumus veikt pārrēķinu un atmaksu, jo tas būtu pretrunā Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktam un Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktam.

32 Attiecībā uz *ex ante* iemaksu par 2018. gadu tajā ir norādīts, ka "nevienā [Regulas Nr. 806/2014 un Deleģētās regulas 2015/63] normā nav paredzēts attiecīgs pārrēķins vai atmaksa" [neoficiāls tulkojums]. Attiecībā uz *ex ante* iemaksu par 2015. gadu VNV ir norādījusi, ka "iestādei, kura samaksājusi *ex ante* iemaksu par 2015. gadu un kurai pēc tam anulēta licence, nav tiesību uz jebkuru citu pienācīgi saņemtu *ex ante* iemaksu atmaksu" un ka "tas izriet no Regulas (ES) Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta" [neoficiāls tulkojums]. Vēstules nobeigumā ir teikts: "Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, VNV nav iespējams nedz pārrēķināt *ex ante* iemaksu par 2018. gadu, nedz atmaksāt *ex ante* iemaksas par 2015. gadu "atlikumu" tā iemesla dēļ, ka ECB ir anulējusi *ABLV Bank* licenci [..]" [neoficiāls tulkojums].

33 Tādējādi apstrīdētā lēmuma saturs liecina, ka tas pēc būtības ir lēmums, turklāt galīgs. Pretēji tam, ko apgalvo VNV, tā saturs nav tikai informatīvs.

34 Attiecībā uz kontekstu, kurā apstrīdētais lēmums tika pieņemts, ir jānorāda, ka prasītājai, kura līdz 2018. gada 11. jūlijam bija licencēta kredītiestāde, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kura piedalās banku savienībā, bija pienākums veikt iemaksas Latvijas Republikas izveidotajā noregulējuma fondā, bet pēc tam VNF – kā *ex ante* iemaksas par 2015.–2018. gadu, kā paredzēts Direktīvā 2014/59 un Regulā Nr. 806/2014.

35 Attiecībā uz VNV pilnvarām ir jānorāda, ka tā ir vienīgā kompetentā institūcija, kas aprēķina, kādā apmērā katrai iestādei ir jāveic individuālās *ex ante* iemaksas, un attiecīgā gadījumā lemj par to pārrēķinu atbilstoši Regulai Nr. 806/2014, it īpaši tās 70. panta 2. punktam, un Deleģētajai regulai 2015/63 (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 45.–47. punkts, un 2019. gada 28. novembris, *Portigon*/VNV, T-365/16, EU:T:2019:824, 71. punkts). VNV ir arī pilnvarota pārvaldīt VNF, tas ir, to veidojošos naudas līdzekļus *ex ante* iemaksu veidā (Regulas Nr. 806/2014 67. pants).

36 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, apstrīdētais lēmums ir uzskatāms par apstrīdamu aktu LESD 263. panta izpratnē.

37 Otrām kārtām, attiecībā uz argumentu saistībā ar nosacījumu par tiešu skārumu, ko VNV tiesas sēdē noliedza, ir konstatējams, ka prasītāja ir akta, kura atcelšanu tā prasa, adresāte. Tātad LESD 263. panta ceturtās daļas pirmajā teikumā minētie nosacījumi, no kuriem ir atkarīga prasības pieņemamība, ir izpildīti.

38 Trešām kārtām, VNV apgalvo, ka konkrēti prasības pieteikuma fragmenti, proti, prasības pieteikuma 5., 64. un 65. punkts un A.17. pielikums, var tikt saprasti tādējādi, ka prasītāja vēlas atgūt summas, kuras tā attiecinājusi uz laikposmu no 2018. gada 23. februāra līdz 11. jūlijam (ieskaitot). VNV uzskata – ja un ciktāl prasītāja prasa atcelt apstrīdēto lēmumu attiecībā uz laikposmu no 2018. gada 23. februāra līdz 11. jūlijam (ieskaitot), prasība esot jānoraida kā nepieņemama.

39 Kad Vispārējās tiesas sēdē prasītājai tika jautāts par šo tematu, tā apliecināja, ka tā iebilst pret apstrīdēto lēmumu kopumā un prasa to atcelt. Tā precizēja, ka izskatāmajā strīdā lūgums atmaksāt tās *ex ante* iemaksu par 2018. gadu attiecas tikai uz laikposmu pēc tās licences anulēšanas.

40 Šādos apstākļos ir konstatējams, ka prasības pieteikuma 5., 64. un 65. punkts un A.17. pielikums nav nekas vairāk kā argumenti, kurus prasītāja izvirzījusi, lai pierādītu, ka apstrīdētais lēmums ir kļūdains, kā pēdējā minētā apgalvoja arī tiesas sēdē. Tātad pretēji tam, ko varēja saprast VNV, šī prasība neattiecas uz to summu atgūšanu, kas esot bijušas maksājamas par laikposmu no 2018. gada 23. februāra līdz 11. jūlijam (ieskaitot).

41 Tādēļ VNV izvirzītā iebilde par nepieņemamību nav apmierināma.

42 Līdz ar to šī prasība ir pieņemama.

B. Par lietas būtību

43 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza desmit pamatus. Ar pirmajiem trim pamatiem prasītāja būtībā pārmet VNV, ka tā nav pienācīgi ņēmusi vērā *ex ante* iemaksu *pro rata temporis* raksturu. Ar ceturto un piekto pamatu tiek apgalvots, ka ir pieļautas kļūdas, pirmkārt, Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta un, otrkārt, Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkta interpretācijā. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērots tiesiskās drošības princips un tiesiskās paļāvības aizsardzības princips. Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērots samērīguma princips. Ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērots princips *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. Ar devīto pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērots aizliegums rīkoties pretrunīgi. Ar desmito pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērotas tiesības uz īpašumu un darījumdarbības brīvība.

44 Vispārējā tiesa atzīst par lietderīgu pirmos piecus pamatus izvērtēt kopā. Pārējie pamati tiks izvērtēti atsevišķi, izņemot pamatus, ar kuriem tiek apgalvots attiecīgi par to, ka nav ievērots princips *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* un aizliegums rīkoties pretrunīgi, kas tiks aplūkoti kopā pēc visiem pārējiem.

1. Par pamatu pieņemamību

45 Attiecībā uz prasības pamatu pieņemamību VNV būtībā tikai vispārīgi apgalvo, ka prasītājas argumentācija nav pietiekami skaidra vai ir nepietiekami pamatota.

46 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši Reglamenta 76. panta d) punktam prasības pieteikumā ir jānorāda strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem un ka šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa varētu lemt par prasību attiecīgā gadījumā bez citas informācijas tās pamatojumam (spriedums, 2017. gada 7. marts, *United Parcel Service*/Komisija, T-194/13, EU:T:2017:144, 191. punkts).

47 Ir jāatgādina arī, ka, lai prasība Vispārējā tiesā būtu pieņemama, būtiskajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, uz kuriem prasība pamatota, jāizriet – vismaz kopsavilkuma veidā, tomēr saskanīgi un saprotami – no paša prasības pieteikuma teksta (spriedums, 2017. gada 7. marts, *United Parcel Service*/Komisija, T-194/13, EU:T:2017:144, 192. punkts).

48 Kā izriet no šā sprieduma 52.–56., 132., 140., 155. un 168. punkta, šajā lietā argumentācijā, ko prasītāja izvērsusi savos desmit pamatos, tiek kritizēta apstrīdētajā lēmumā sniegtā VNV atbilde uz tās lūgumiem veikt pārrēķinu un atmaksu, tādēļ ka tā balstoties uz piemērojamo normu kļūdainu interpretāciju.

49 Tomēr, ņemot vērā to, kas norādīts šā sprieduma 152. punkta beigās, ir vispārīgi konstatējams, ka faktiskie apstākļi un juridiskie aspekti, uz kuriem prasītāja balsta šo argumentāciju, kļūst saprotami, izlasot prasības desmit pamatus. Tāpat ir konstatējams, ka VNV bija iespējams savā iebildumu rakstā atbildēt uz šo argumentāciju. Arī Vispārējai tiesai, lasot prasības pieteikumu, nebija grūtību saprast prasītājas argumentāciju.

50 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka – ievērojot šā sprieduma 152. punktā norādīto – prasītājas argumentācija, kas izvērsta prasības pieteikuma desmit pamatos, ir pieņemama no Reglamenta 76. panta d) punkta prasību skatpunkta.

51 No tā izriet, ka visi VNV izvirzītie argumenti par to, ka Vispārējai tiesai prasītājas izvirzītie pamati būtu jānoraida kā nepieņemami, ir noraidāmi.

2. Par pirmajiem pieciem pamatiem – apgalvotā "ex ante" iemaksu "pro rata temporis" rakstura neievērošanu un Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta un Deleģētās regulas 2015/63 12. panta pārkāpumu

52 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka *ex ante* iemaksas ir aprēķināmas pēc *pro rata temporis* principa, jo tās tiekot maksātas avansā un par konkrētiem, noteiktiem laikposmiem, kuru ietvaros kredītiestādēm ir pieejams Eiropas noregulējuma sistēmas piedāvātais segums. Vispirms – prasītāja uzsver, ka, tā kā tā ir zaudējusi savu kredītiestādes statusu, tai šis segums vairs nav pieejams. Tas, ka ir zudis ar prasītāju saistītais risks, kam bija paredzēts VNF segums, esot izraisījis VNF finansējuma vajadzību proporcionālu samazinājumu. Tātad prasītāja uzskata, ka tai ir tiesības uz savu *ex ante* iemaksu daļēju atmaksu. Turpinot – tā norāda: tas, ka pirmajos astoņos VNF pastāvēšanas gados no katras kredītiestādes veicamajām gada iemaksām ir atskaitāmas *ex ante* iemaksas par 2015. gadu, būtībā pierāda šo iemaksu *pro rata temporis* raksturu. Visbeidzot – pati VNV Lēmumā SRB/ES/SRF/2018/03 esot atzinusi, ka iemaksas ir atmaksājamas, jo tā apstiprinot, ka tad, ja 2015. gada iemaksu atskaitīšanas rezultātā tiek iegūts negatīvs skaitlis, 2018. gada iemaksu periodā attiecīgā summa tiek pārskaitīta iestādei. Šajā lēmumā esot arī atgādināta situācija, kad kredītiestāde savu licenci zaudē apvienošanās rezultātā. Prasītāja šajā saistībā apgalvo, ka šādā gadījumā summas, kas iemaksātas VNF, nav zaudētas, jo Padomes Īstenošanas regulas (ES) 2015/81 (2014. gada 19. decembris), ar ko nosaka vienādus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 piemērošanas nosacījumus attiecībā uz *ex ante* iemaksām vienotajā noregulējuma fondā (OV 2015, L 15, 1. lpp.), 8. panta 2. punktā paredzētie atskaitījumi pēc apvienošanās ir piešķirami iegūstošajai sabiedrībai.

53 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka VNV kļūdaini interpretē Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu, saskaņā ar kuru pienācīgi saņemtās iemaksas netiek atmaksātas. Tā uzskata, ka frāze "pienācīgi saņemtās" ir jāinterpretē tādējādi, ka ikvienam maksājumam ir iemesls un ka līdz ar to nauda var būt atmaksājama, ja šis iemesls ir zudis. Tās lūgums veikt atmaksu citastarp esot pamatots ar principu par nepamatotas iedzīvošanās aizliegumu. Katrā ziņā prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkts nav piemērojams *ex ante* iemaksām par 2015. gadu. Šīs iemaksas neesot "saņemtas" atbilstoši Regulai Nr. 806/2014, bet gan dalībvalstī īstenotā Direktīvas 2014/59 transponēšanas pasākuma ietvaros.

54 Trešķārt, prasītāja uzskata, ka VNV kļūdaini interpretē Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktu. Tā apgalvo, ka šīs normas formulējums ietver norādi par "iestādes statusu", nevis par "statusu kā iestādei". Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktā esot prezumēts, ka attiecīgā vienība turpina pastāvēt kā iestāde. Prasītāja norāda, ka Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkts ir piemērojams gadījumā, kad bankas tiesiskais stāvoklis vai faktiskie apstākļi varētu ietekmēt iemaksas apmēra noteikšanu, bet banka turpina dalību noregulējuma finansēšanas mehānismā. Prasītājas gadījumā tā tas neesot, un tātad šī norma neesot piemērojama. Prasītāja savas argumentācijas pamatošanai atsaucas arī uz Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2017/2361 (2017. gada 14. septembris) par Vienotās noregulējuma valdes administratīvo izdevumu segšanai paredzēto iemaksu galīgo sistēmu (OV 2017, L 337, 6. lpp.) 7. pantu.

55 Ceturtkārt, replikas rakstā prasītāja piebilst, ka konkrētos apstākļos VNV piekrītot tam, ka tiktu veikts iemaksu pārrēķins un atmaksa. Tā šajā ziņā apgalvo, ka pārrēķins un atmaksa ir atļauti Deleģētās regulas 2015/63 17. panta 3. punktā, un tā atsaucas arī uz Deleģētās regulas 2015/63 17. panta 4. punktu.

56 Piektkārt, apsvērumos par iestāšanās rakstu prasītāja apgalvo, ka šī lieta atšķiras no lietas, kurā taisīts 2019. gada 14. novembra spriedums *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967). Šī lieta attiecoties uz kredītiestādes un tās noguldījumu "reālu likvidēšanu", savukārt iepriekš minētā lieta attiecoties uz kādas Itālijas kredītiestādes pievienošanu kādai Vācijas kredītiestādei. Tādējādi prasītāja norāda, ka minētajā lietā aplūkojamā apvienošanās Eiropas mērogā neietekmē iemaksas veicošās iestādes dalību VNF finansēšanā. Turpretim šajā lietā prasītāja izbeidzot dalību VNF finansēšanā.

57 VNV, kuru atbalsta Komisija, šai argumentācijai nepiekrīt.

a) Par "ex ante" iemaksu par 2018. gadu

58 Būtībā prasītāja apgalvo – tas, ka ECB tās licenci anulēja iemaksu periodā, proti, 2018. gadā, ir apstāklis, no kura izriet tās tiesības uz savas *ex ante* iemaksas pārrēķinu pēc *pro rata temporis* principa attiecībā uz šo laikposmu un līdz ar to uz daļas no summu, kuras tā samaksājusi kā *ex ante* iemaksu par 2018. gadu, atmaksu. Iemaksu periods šā pārrēķina vajadzībām esot laikposms no 2018. gada 1. janvāra līdz 11. jūlijam. Pārmaksātā summa esot 947 127,55 EUR.

59 Saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 2. pantu šī regula ir piemērojama tādām kredītiestādēm, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstīs, kuras piedalās banku savienībā, kā prasītāja. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.) 4. panta 1. punkta 1) apakšpunktu kredītiestāde ir uzņēmums, kas pieņem noguldījumus un citus atmaksājamus līdzekļus no klientiem un savā vārdā piešķir aizdevumus. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/36/ES (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV 2013, L 176, 338. lpp.), 8. panta 1. punktā ir paredzēts, ka kredītiestādes pirms darbības sākšanas saņem atļauju (licenci).

60 Regulā Nr. 806/2014 ir paredzēts – katrai licencētai iestādei, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītajā dalībvalstī, ir pienākums vismaz vienreiz gadā veikt iemaksas VNF *ex ante* iemaksu veidā. Katras iestādes iemaksas aprēķina proporcionāli to saistību apjomam, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, attiecībā pret visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā darbības atļauju saņēmušo iestāžu kopējām saistībām, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus (Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. punkts).

61 Turklāt no Regulas Nr. 806/2014 69. panta 1. punkta, kā arī Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punkta izriet, ka kredītiestāžu *ex ante* iemaksu ikgadējā iekasēšana tika ieviesta, lai nodrošinātu, ka astoņus gadus ilgajā sākotnējā laikposmā no 2016. gada 1. janvāra VNF pieejamie finansiālie līdzekļi sasniegtu vismaz 1 % no segtajiem noguldījumiem visās kredītiestādēs visās iesaistītajās dalībvalstīs, kurās tās saņēmušas licenci.

62 Lai sasniegtu šo mērķi, ar Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punktu un 14. panta 1.–3. punktu VNV ir uzlikts pienākums aprēķināt veicamās iemaksas, izmantojot grāmatvedības informāciju no jaunākajiem apstiprinātajiem gada finanšu pārskatiem, kas pieejami iepriekšējā gada 31. decembrī pirms iemaksu perioda, kopā ar atzinumu, ko sniedzis obligātais revidents vai revīzijas uzņēmums.

63 Prasītāja nenoliedz, ka 2018. gada 1. janvārī tā bija licencēta kredītiestāde, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītā dalībvalstī, un ka šajā statusā tai bija pienākums veikt iemaksas VNF. Tā neapgalvo, ka VNV Lēmumā SRB/ES/SRF/2018/03 būtu kļūdaini aprēķinājusi tās individuālās iemaksas apmēru par 2018. gadu. Taču tā apgalvo – tas, ka ECB 2018. gada 11. jūlijā anulēja tās licenci, to, sākot no šīs dienas, izslēdza no Regulas Nr. 806/2014 piemērošanas jomas un līdz ar to tās *ex ante* iemaksa par 2018. gadu esot jāpārrēķina pēc *pro rata temporis* principa.

64 Lai atbildētu uz saistībā ar šo prasību izvirzītajiem interpretācijas jautājumiem un lai precīzi konstatētu Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta un Deleģētās regulas 2015/63 12. panta tvērumu, ir jāņem vērā ne tikai to formulējums, bet arī to konteksts un ar tiesisko regulējumu, kuros ietilpst šīs normas, sasniedzamie mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 7. jūnijs, *VEMW* u.c., C-17/03, EU:C:2005:362, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

1) Par Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta interpretāciju

65 Pirmkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta gramatisko interpretāciju ir jāatgādina, ka tas ir formulēts ir šādi:

“No katras [minētās regulas] 2. pantā minētas vienības pienācīgi saņemtās iemaksas minētajām vienībām [tas ir, it īpaši tādām kredītiestādēm kā prasītāja] netiek atmaksātas.”

66 Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta gramatiskā interpretācija, šķiet, atbalsta VNV nostāju apstrīdētajā lēmumā.

67 Tātad Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta formulējums uzsver pareizā un pienācīgā veidā saņemto *ex ante* iemaksu neatmaksājamību. Tas, ka nav paredzēta atmaksa, neapšaubāmi ir izsecināms no likumdevēja izmantotā nolieguma. Izmantotais formulējums ir nepārprotams. Nav minēta iespējamība pielāgot *ex ante* iemaksas apmēru, balstoties uz aprēķinu par konkrētiem mēnešiem, ja iestāde konkrētā iemaksu periodā zaudē savu licenci.

68 Otrkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta kontekstu ir jāatgādina, ka, pirmām kārtām, saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punktu VNV ik gadu aprēķina atsevišķo iemaksu apmēru, lai nodrošinātu, ka iemaksas, kas jāveic visās iesaistītajās dalībvalstīs visām atļauju saņēmušām iestādēm, nepārsniedz 12,5 % no mērķapjoma.

69 Tātad papildus mērķapjomam, kas sasniedzams sākotnējā laikposmā, pastāv gada iemaksu maksimālais apmērs, ko no iestādēm var piesaistīt konkrētā minētā sākumposma gadā. Tādējādi, kā pamatoti uzsver VNV, tas, ka attiecībā uz *ex ante* iemaksām par iemaksu periodu ir izvēlēts kalendārais gads, izriet no likumdevēja gribas panākt, ka sākotnējā laikposmā iestādēm uzliktais slogs laika ziņā tiktu sadalīts pēc iespējas vienlīdzīgi, kā paredzēts Regulas Nr. 806/2014 69. panta 2. punktā. Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, tas, ka *ex ante* iemaksas ir ikgadējas, nenozīmē, ka tās “attiecas” uz konkrētu gadu – ar tādām sekām, ka tad, ja kāda iestāde attiecīgajā gadā pazaudē savu licenci, tās esot obligāti jāpielāgo.

70 Otrām kārtām, ir jānorāda, ka, pirmkārt, *ex ante* iemaksas, ar kurām tiek finansēts VNF, tiek iekasētas no finanšu sektora dalībniekiem pirms jebkādas noregulējuma darbības veikšanas un neatkarīgi no tās (Regulas Nr. 806/2014 102. apsvērums). Otrkārt, noregulējuma instrumenti būtu jāpiemēro tikai tām vienībām, kuras kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīgas, un vienīgi tad, ja tas ir nepieciešams, lai sasniegtu mērķi – finanšu stabilitātes nodrošināšanu sabiedrības interesēs (Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkts; skat. arī minētās regulas 61. apsvērumu). Citiem vārdiem sakot, pat ja iestāde – kas ir pienācīgi veikusi savas *ex ante* iemaksas – kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, noregulējuma pasākums var tikt paredzēts vienīgi tad, ja tas ir nepieciešams sabiedrības interesēs. Regulējums neietver nekādu automātisku saikni starp *ex ante* iemaksas veikšanu, no vienas puses, un attiecīgās iestādes noregulējumu, no otras puses. VNV apgalvo, ka izšķirošais faktors VNF izmantošanā ir vienīgi sabiedrības interešu, nevis atsevišķas iestādes interešu aizsardzība (skat. arī Regulas Nr. 806/2014 67. panta 2. punktu). *Ex ante* iemaksa, ko iestāde veic par konkrētu laikposmu, nedod tai individuālas tiesības uz VNF izmantošanu gadījumā, ja šī iestāde minētajā laikposmā kļūst vai, iespējams, kļūtu maksātnespējīga.

71 Tas, ka iestāde veic iemaksu VNF, tai negarantē nekādu pretizpildījumu, bet gan sabiedrības interesēs paredz VNF naudas līdzekļu palielināšanu līdz Savienības likumdevēja paredzētajam minimālajam apjomam atbilstoši mērķim – nodrošināt Eiropas banku sistēmas stabilitāti.

72 Proti, no Regulas Nr. 806/2014, it īpaši tās 14. un 18. panta, 67. panta 2. punkta un 70. panta, kā arī minētās regulas 19., 100., 102. un 104. apsvēruma, izriet, ka risks, ko sedz VNF, ir risks, kam pakļauts viss finanšu sektors un kas ietekmē finanšu sistēmas stabilitāti un līdz ar to arī dalībvalstu budžetus. Tomēr no Regulas Nr. 806/2014 100. apsvēruma izriet, ka likumdevējs ir uzskatījis, ka finanšu sistēmas stabilizēšana būtu jāfinansē visam finanšu sektoram kopumā. Šajā lietā prasītāja savu obligāto iemaksu VNF par 2018. gadu 2018. gada 1. janvārī veica kā finanšu sektora dalībniece.

73 Šā iemesla dēļ *ex ante* iemaksas nevar tikt uzskatītas par apdrošināšanas prēmijām, attiecībā uz kurām būtu iespējama gan maksājumu veikšana ik mēnesi, gan atmaksa, ja iestāde, kas tās veikusi, attiecīgajā gadā zaudētu savu licenci, kā to savas argumentācijas pamatošanai apgalvo arī prasītāja. To pašu iemeslu dēļ ir noraidāms arguments, ar ko tiek apgalvots, ka iestāde, kas attiecīgajā iemaksu gadā beigusi pastāvēt, izraisot sedzamā riska un līdz ar to arī VNF finansējuma vajadzību samazinājumu.

74 Treškārt, attiecībā uz mērķi, ko paredzēts sasniegt ar Regulu Nr. 806/2014 un Deleģēto regulu 2015/63, ir jāatgādina, ka kredītiestāžu *ex ante* iemaksu ikgadējā iekasēšana tika ieviesta, lai nodrošinātu, ka astoņus gadus ilgajā sākotnējā laikposmā no 2016. gada 1. janvāra VNF pieejamie finansiālie līdzekļi sasniegtu vismaz 1 % no segtajiem noguldījumiem visās kredītiestādēs visās iesaistītajās dalībvalstīs, kurās tās saņēmušas licenci (skat. šā sprieduma 61. punktu).

75 Tomēr, ja VNV būtu jāņem vērā kredītiestāžu tiesiskā stāvokļa un finansiālā stāvokļa attīstība attiecīgajā iemaksu periodā, tai būtu sarežģīti ticamā un stabilā veidā aprēķināt iemaksas, kas jāveic katrai no tām, un īstenot mērķi – sākotnējā laikposma beigās sasniegt vismaz 1 % no segtajiem noguldījumiem visās licencētajās iestādēs attiecīgajā iesaistītajā dalībvalstī, jo konkrētās iestādes iemaksu pārrēķins katrā ziņā ietekmē pārējo kredītiestāžu veicamo iemaksu apmēru.

76 Ņemot vērā *ex ante* iemaksu iekasēšanas brīdi un mērķi, ir konstatējams, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, tas, ka kāda iestāde iemaksu periodā zaudē savu licenci, nedod tai tiesības uz savu *ex ante* iemaksu pārrēķinu pēc *pro rata temporis* principa attiecībā uz šo laikposmu un līdz ar to uz daļas no iemaksām, kas samaksātas par šo laikposmu, atmaksu. Rezultātā ir secināms, ka VNV nav pieļāvusi tiesību kļūdu, Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu interpretēdama tādējādi, ka tas tai liedz pārrēķināt pēc *pro rata temporis* principa prasītājas *ex ante* iemaksu par 2018. gadu un atmaksāt apgalvoto pārmaksu.

2) Par Deleģētās regulas 2015/63 12. panta interpretāciju

77 Attiecībā uz prasītājas argumentiem saistībā ar Deleģētās regulas 2015/63 12. pantu vispirms ir jāatgādina šīs normas formulējums:

"1. Ja kāda iestāde ir jauna uzraudzītā iestāde tikai daļā no iemaksu perioda, daļējo iemaksu nosaka, piemērojot 3. iedaļā paredzēto metodoloģiju iestādes gada iemaksas summai, kas aprēķināta nākamajā iemaksu periodā, ņemot vērā pilnu mēnešu skaitu tajā iemaksu periodā, attiecībā uz kuru iestāde tiek uzraudzīta.

2. Iestādes, tostarp mazas iestādes, statusa maiņa iemaksu periodā neietekmē gada iemaksu, kas jāveic attiecīgajā gadā."

78 Apstrīdētajā lēmumā VNV ir paudusi uzskatu – tas, ka ECB anulēja kredītiestādes licenci, bija statusa maiņa Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkta izpratnē. Līdz ar to ECB 2018. gada 11. jūlija lēmums anulēt prasītājas licenci neietekmējot gada iemaksas apmēru, kas tai jāmaksā par 2018. gadu.

79 Prasītāja būtībā apgalvo, ka šīs normas formulējums ietver norādi par "iestādes statusu", nevis par "statusu kā iestādei". Prasītāja uzskata, ka Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktā ir prezumēts, ka attiecīgā vienība turpina pastāvēt kā kredītiestāde, un līdz ar to tās situācijā tas nav piemērojams. Prasītāja savā 2020. gada 12. jūnija atbildē uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu ir precizējusi un tiesas sēdē ir apliecinājusi, ka papildus tam, ka nav piemērojams Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkts, arī šīs regulas 12. panta 1. punkts šai lietai nav nozīmīgs.

80 Šajā ziņā lietā, kurā taisīts 2019. gada 14. novembra spriedums *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967), Tiesa attiecībā uz jēdzienu "statusa maiņa" Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkta izpratnē ir nospriedusi, ka minētās regulas piemērošanas vajadzībām šis jēdziens ir uzskatāms par autonomu Savienības tiesību jēdzienu, kas jāinterpretē vienveidīgi visās dalībvalstīs (spriedums, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 33. punkts).

81 Vispirms – Tiesa norāda, ka jēdziena "statusa maiņa" formulējums var aptvert jebkādas izmaiņas iestādes faktiskajā vai juridiskajā stāvoklī, kas varētu ietekmēt Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkta piemērošanu. Šādu interpretāciju apliecina frāze "tostarp mazas iestādes", kas norāda uz to, ka iestādes lieluma izmaiņa, kas ir nozīmīga tiesību normu piemērošanā mazām iestādēm, ir tikai viena no minētajā normā paredzētajām situācijām (spriedums, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 35. un 36. punkts).

82 Turpinot – Tiesa ir precizējusi, ka Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkts vispārīgi attiecas uz izmaiņām, kas var skart iestādi, savukārt minētās deleģētās regulas 12. panta 1. punktā ir paskaidrota aprēķina metode, kas izņēmuma kārtā piemērojama iestādei, kura tiek uzraudzīta tikai daļā no iemaksu perioda (spriedums, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 38. punkts). Tā arī uzskata, ka Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 1. punkts, kurā ir paredzēta atkāpe no šā panta 2. punkta vispārīgā noteikuma, ir interpretējams šauri un to nevar interpretēt tā, lai aptvertu gadījumus ārpus minētajā regulā skaidri paredzētā gadījuma (spriedums, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 39. punkts un tajā minētā judikatūra). Tiesa no tā ir secinājusi, ka uz darījumu, kas nozīmē statusa maiņu šīs deleģētās regulas 12. panta 2. punkta izpratnē, principā nav attiecināms tāds iemaksas aprēķins kā Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 1. punktā paredzētais (spriedums, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 40. punkts).

83 Visbeidzot – Tiesa attiecībā uz Direktīvu 2014/59, Regulu Nr. 806/2014 un Deleģēto regulu 2015/63 norāda, ka kredītiestāžu *ex ante* iemaksu ikgadējā iekasēšana tika ieviesta, lai nodrošinātu, ka sākotnējā laikposmā tiktu sasniegts mērķapjoms. Tiesa uzskata, ka, lai dotu valsts noregulējuma iestādēm iespēju

ticami aprēķināt iemaksas un tādējādi sasniegt Direktīvā 2014/59, Regulā Nr. 806/2014 un Deleģētajā regulā 2015/63 izvirzīto mērķi, šīs deleģētās regulas 12. panta 2. punktā minētais jēdziens "statusa maiņa" ir jāsaprot plaši (spriedums, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 44. punkts). Tiesa ir nospriedusi, ka šis jēdziens ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ietver tādu darījumu, kura rezultātā iestāde konkrētā gadā pārrobežu apvienošanās ietvaros tiek pievienota savam mātesuzņēmumam un tādēļ vairs nav pakļauta valsts noregulējuma iestādes īstenotai uzraudzībai, un ka līdz ar to šāds darījums neietekmē šīs iestādes pienākumu veikt visas parastās iemaksas, kas maksājamas par attiecīgo iemaksu gadu (spriedums, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 48. punkts).

84 To pašu iemeslu dēļ, kas minēti šā sprieduma 80.–83. punktā, šajā lietā tas, ka ECB ir anulējusi kredītiestādes licenci, ir uzskatāms par statusa maiņu Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkta izpratnē. Proti, kā Tiesa uzsvērusi 2019. gada 14. novembra sprieduma *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967) 43. punktā, ja tādai noregulējuma iestādei kā VNV būtu jāņem vērā iestāžu juridiskā un finansiālā stāvokļa izmaiņas, kas notikušas attiecīgā finanšu gada laikā, tai būtu grūti veikt ticamu aprēķinu par parastajām iemaksām, kas veicamas nākamajā gadā, un tādējādi īstenot Regulā Nr. 806/2014 paredzēto mērķi, proti, līdz sākotnējā laikposma beigām sasniegt vismaz 1 % no visu vienas dalībvalsts teritorijā licencēto iestāžu segto noguldījumu apjoma (skat. šā sprieduma 60.–62. punktu). Līdz ar to jēdziens "statusa maiņa" Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkta izpratnē ir jāsaprot tādējādi, ka tas ietver arī iestādes darbības izbeigšanu tā iemesla dēļ, ka iemaksu periodā tā zaudējusi savu licenci.

85 No iepriekš izklāstītā izriet – apstāklis, ka vienība savas licences anulēšanas dēļ iemaksu periodā izbeidz kredītiestādes darbību, neietekmē tās pienākumu samaksāt visas *ex ante* iemaksas, kas veicamas par minēto iemaksu periodu. Tātad apstrīdētajā lēmumā VNV šajā ziņā nav pieļāvusi kļūdu. Tādēļ prasītāja nevar pārmest VNV, ka tā nav pārrēķinājusi pēc *pro rata temporis* principa tās *ex ante* iemaksu par 2018. gadu un nav tai atmaksājusi apgalvoto pārmaksu.

86 Šo secinājumu neliek apšaubīt arī saikne, ko prasītāja cenšas konstatēt starp jēdzienu "statuss" Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkta izpratnē un jēdzienu "statuss" Regulas 2017/2361 7. panta izpratnē. Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, jēdziens "statusa maiņa" nav saprotams tādējādi, ka tas attiektos vienīgi uz situāciju, kurā iestāde no vienas Regulas 2017/2361 4. panta 1. punktā definētās kategorijas pārceļas uz citu kategoriju. Kā pamatoti uzsver Komisija, Deleģētās regulas 2015/63 priekšmets un mērķis atšķiras no Regulas 2017/2361 priekšmeta un mērķa. Pēdējā minētā attiecas uz sistēmu, kurā ar iemaksām tiek segti VNV administratīvie izdevumi. Deleģētajā regulā 2015/63 reglamentētās iemaksas ir iemaksas VNF sabiedrības interesēs, savukārt ar Regulā 2017/2361 reglamentētajām iemaksām tiek segta darba slodze un saistītie izdevumi, ko rada vienības, kuras ietilpst VNV tiešās atbildības jomā (skat. Deleģētās regulas 2017/2361 5. apsvērumu).

87 Prasītāja gan izvirza argumentus, kuri ir vērsti uz to, lai šo lietu nošķirtu no lietas, kurā taisīts 2019. gada 14. novembra spriedums *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967). Šajā ziņā tā apgalvo, ka, lai gan minētajā lietā notika "statusa maiņa", tās iemesls ir tas, ka Itālijas vienība nebija izstājusies no kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotā noregulējuma mehānisma (VNM), bet bija kļuvusi par kādas vācu kredītiestādes meitassabiedrību. Neignorējot šo atšķirību esamību, tomēr ir konstatējams, ka tās nevar ietekmēt šā sprieduma 84. punktā ietverto secinājumu. Proti, frāze "statusa maiņa" aptver jebkādas izmaiņas iestādes tiesiskajā vai faktiskajā stāvoklī, kuras varētu ietekmēt Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkta piemērošanu. Licences zaudēšana neapšaubāmi ir uzskatāma par izmaiņām gan kredītiestādes tiesiskajā stāvoklī, gan faktiskajos apstākļos. Turklāt minētās deleģētās regulas 12. panta 2. punkts, kurā ir noteikts, ka iestādes statusa maiņa neietekmē pienākumu maksāt parastās gada iemaksas, kas šai iestādei jāveic attiecīgajā gadā, vispārīgi attiecas uz izmaiņām, kas var skart iestādi, savukārt šīs deleģētās regulas 12. panta 1. punktā ir izskaidrota aprēķināšanas metode, kas izņēmuma kārtā piemērojama iestādei, kura tiek uzraudzīta tikai daļā no iemaksu perioda. Tā kā pēdējā minētā norma, ciktāl tajā iekļauta

atkāpe no Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktā izklāstītā vispārīgā principa, ir interpretējama šauri un nepieļauj interpretāciju, kas pārsniedz šo vienīgo gadījumu, kurš tieši formulētā veidā minēts šajā regulā, licences zaudēšana katrā ziņā ietilpst minētā 12. panta 2. punkta tvērumā.

88 Prasītāja arī uzskata, ka atšķirībā no situācijas, kas tika aplūkota lietā, kurā taisīts 2019. gada 14. novembra spriedums *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967), tās galīga izslēgšana no noregulējuma sistēmas ietekmē mērķapjomu. Šajā ziņā, ņemot vērā formulējumu, ko likumdevējs izmantojis Deleģētās regulas 2015/63 12. pantā, pietiek konstatēt, ka tas ir nolēmis, ka iestādes statusa maiņa iemaksu perioda laikā neietekmē gada iemaksu par attiecīgo gadu – neatkarīgi no tā, kā šī statusa maiņa varētu ietekmēt segtos noguldījumus vai mērķapjomu.

89 No tā izriet, ka Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punkts ir piemērojams arī prasītājas situācijā. Tādēļ nupat minētās argumenti šajā ziņā ir jānoraida.

90 Pārējie prasītājas izvirzītie argumenti, kuri aplūkoti turpmāk, neliek apšaubīt iepriekš izklāstītos secinājumus, kas balstīti uz Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta un Deleģētās regulas 2015/63 12. panta izvērtējumu.

3) Par pārējiem prasītājas izvirzītajiem argumentiem

91 Ar pārējiem argumentiem prasītāja būtībā cenšas pierādīt apgalvoto VNF nepamatoto iedzīvošanos, *ex ante* iemaksu *pro rata temporis* raksturu un šo iemaksu atmaksājamību. Savas argumentācijas pamatošanai prasītāja norāda uz principu par nepamatotas iedzīvošanās aizliegumu, Lēmumu SRB/ES/SRF/2018/03, Deleģētās regulas 2015/63 17. panta 3. un 4. punktu un Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 3. punktu.

i) Par apgalvoto VNF nepamatoto iedzīvošanos

92 Prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkts un konkrēti termins "pienācīgi saņemtas iemaksas" ir jāinterpretē, ņemot vērā principu par nepamatotas iedzīvošanās aizliegumu. Tā norāda, ka ikvienam maksājumam ir iemesls un tas tiek veikts ar konkrētu mērķi un ka līdz ar to nauda var būt atmaksājama, ja šis iemesls ir zudis vai ja mērķis nav sasniegts. Šajā gadījumā tas nozīmējot, ka *ex ante* iemaksas esot jāpārrēķina atkarībā no laikposma, kurā iestāde faktiski tika uzraudzīta; pretējā gadījumā VNF iegūtu no nepamatotas iedzīvošanās.

93 Ir jāatgādina, ka prasība, kas pamatota ar nepamatotu iedzīvošanos, prasa – lai tā varētu tikt atzīta par pieņemamu – pierādīt iedzīvošanos bez tiesiska pamata un prasītāja finansiālā stāvokļa pasliktināšanos šīs iedzīvošanās dēļ (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 28. jūlijs, *Agrana Zucker*, C-309/10, EU:C:2011:531, 53. punkts).

94 Šajā lietā nav strīda par to, ka apstrīdētā lēmuma tiesiskais pamats bija Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkts un Deleģētās regulas 2015/63 12. pants. Turklāt no šā sprieduma 65.–76. punktā minētajiem konstatējumiem izriet – kā VNV norādījusi apstrīdētajā lēmumā –, ka minēto pantu piemērošana nevarot izraisīt pārrēķinu attiecībā uz prasītājas *ex ante* iemaksu par 2018. gadu un līdz ar to arī daļas no samaksātās iemaksas summas atmaksu.

95 Tomēr ir jānorāda, ka prasītāja neapšauba tiesisko pamatu, ar kuru esot pamatota no apstrīdētā lēmuma izrietošā VNF iedzīvošanās. Proti, prasītājas procesuālajos rakstos nav iekļauta neviena tieši vai netieši formulēta iebilde par prettiesiskumu attiecībā uz Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu un Deleģētās regulas 2015/63 12. pantu.

96 Līdz ar to ir uzskatāms, ka VNV atteikums veikt atmaksu ir pamatots ar derīgu tiesisko pamatu un ka to nevar uzskatīt par nepamatotu iedzīvošanos. Šādos apstākļos prasītājas arguments par apgalvoto VNF nepamatoto iedzīvošanos ir jānoraida.

ii) Par argumentiem, ka ir pārkāpts Lēmums SRB/ES/SRF/2018/03

97 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā nav ievērots Lēmums SRB/ES/SRF/2018/03, kurā VNV ar tiešu formulējumu esot atzinusi *ex ante* iemaksu *pro rata temporis* raksturu, kā arī to atmaksājamību. Konkrētāk, prasītāja uzsver minētā lēmuma 39. un 40. punktu.

98 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienkāršā Savienības iestādes vai struktūras prakse nevar prevalēt pār Līguma normām un normām, kas pieņemtas uz Līguma pamata (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1988. gada 23. februāris, Apvienotā Karaliste/Padome, 68/86, EU:C:1988:85, 24. punkts, un 1994. gada 9. augusts, Francija/Komisija, C-327/91, EU:C:1994:305, 36. punkts). No tā izriet, ka VNV lēmumam nevar būt tādas sekas, ka tiktu grozīts šajā lietā piemērojamo tiesību normu saturs.

99 Tātad prasītājas argumenti, kuri ir vērsti uz to, lai pierādītu, ka pati VNV Lēmumā SRB/ES/SRF/2018/03 ir atzinusi *ex ante* iemaksu *pro rata temporis* raksturu vai atmaksājamību, ir neiedarbīgi.

100 Katrā ziņā šie argumenti ir arī nepamatoti. Proti, vispirms ir jānorāda, ka Latvijas noregulējuma iestāde, pamatojoties uz Direktīvas 2014/59 103. pantu, ir noteikusi un iekasējusi prasītājas *ex ante* iemaksu par 2015. gadu. Šī iemaksa tika pārskaitīta uz VNF atbilstoši SVN 3. panta 3. punktam. Turpinot – ir jāatgādina, ka principā mērķapjomam ir jābūt sasniegtam astoņus gadus ilgā laikposma beigās. Visbeidzot – šajā laikposmā katras iestādes individuālās iemaksas aprēķins ir atkarīgs no diviem elementiem: pirmkārt, gada maksimālā apmēra (iekasēto iemaksu kopsumma nedrīkst pārsniegt 12,5 % no VNF mērķapjoma gadā) un, otrkārt, pienākuma atsevišķo iemaksu aprēķinā iekļaut iemaksas, kas iekasētas, pamatojoties uz Direktīvu 2014/59, tās atskaitot no summas, kas ir jāmaksā attiecīgajai iestādei. Lai ievērotu šo pienākumu, kas paredzēts Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 2. punktā, VNV ņem vērā iemaksas, ko iekasējušas iesaistītās dalībvalstis, tās lineāri atskaitot no summas, kas ir jāmaksā katrai iestādei. Piemēram, aprēķinot tās *ex ante* iemaksu par 2018. gadu, viena astotdaļa no summas, ko prasītāja samaksāja par 2015. gadu, tika atskaitīta no summas, kas tai bija jāmaksā kā *ex ante* iemaksa par 2018. gadu.

101 Tādēļ pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, apstāklis, ka saskaņā ar Lēmuma SRB/ES/SRF/2018/03 40. punktu šāda atskaitīšana varētu izraisīt to, ka individuālā iemaksa ir negatīva un ka līdz ar to attiecīgā summa būtu jāpārskaita attiecīgajai iestādei, ir tikai iepriekš minēto elementu iznākums. Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, runa nav par to, ka VNV būtu atzinusi *ex ante* iemaksu *pro rata temporis* raksturu vai to atmaksājamību (skat. arī šā sprieduma 127. punktu).

102 Tāpat ar Lēmuma SRB/ES/SRF/2018/03 39. punktu, uz ko atsaucas prasītāja, nav iespējams pamatot tās argumentāciju. Protams, saskaņā ar šo punktu, ja sākotnējā laikposmā kāda iestāde savu bankas licenci zaudē apvienošanas rezultātā, Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 2. punktā paredzēto atskaitījumu piešķir iestādei, kas apvienošanas darījumā ir iegūstošā sabiedrība. Tomēr šajā 39. punktā ir precizēts, ka iestāde, kas ir iegūstošā sabiedrība, turpina maksāt VNF *ex ante* iemaksas. Tātad šī situācija atšķiras no prasītājas situācijas šajā lietā.

103 Līdz ar to iebildums attiecībā uz šā lēmuma neievērošanu ir jānoraida kā neiedarbīgs un katrā ziņā arī kā nepamatots.

iii) Par argumentiem, ar kuriem tiek apgalvots, ka nav ievērots Deleģētās regulas 2015/63 17. pants

104 Prasītāja apgalvo, ka Deleģētās regulas 2015/63 17. panta 3. un 4. punktā ir noteikts, ka attiecībā uz ikvienu iemaksu vēlāk varētu tikt veikti pielāgojumi.

105 Vispirms ir jānorāda, ka šīs normas, uz kurām ir pamatojusies prasītāja, ir formulētas šādi:

"3. Ja informāciju, ko iestādes iesniegušas noregulējuma iestādei, pārstrādā vai pārskata, noregulējuma iestāde atbilstoši atjauninātajai informācijai koriģē gada iemaksu pēc minētās iestādes gada iemaksas aprēķināšanas nākamajam iemaksu periodam.

4. Starpību starp gada iemaksu, kas aprēķināta un veikta, pamatojoties uz informāciju, kura bija jāpārstrādā vai jāpārskata, un gada iemaksu, kas būtu bijusi jāmaksā atbilstoši koriģētajai gada iemaksai, iekļauj tās gada iemaksas summā, kas jāveic par nākamo iemaksu periodu. Minēto korekciju veic, samazinot vai palielinot iemaksas nākamajam iemaksu periodam."

106 Turpinot – ir jāatgādina šīs normas konteksts. Iestādēm ir jāiesniedz visa [Deleģētās] regulas 2015/63 14. pantā minētā informācija – šajā pantā paredzētajos termiņos. Šī informācija attiecas uz finanšu gadu pirms iemaksu perioda. Šajā lietā prasītāja neapgalvo, ka informācija, ko tā iesniegusi atbilstoši Deleģētās regulas 2015/63 14. pantam par 2018. gada iemaksu periodu (vai par jebkuru citu iemaksu periodu), pēc tam ir tikusi pārstrādāta vai pārskatīta. Taču tā apgalvo, ka "iestādes iesniegtā informācija var izrādīties provizoriska", "jo nav skaidrs, ka iestāde attiecīgajā gadā veiks savu darbību, it īpaši tad, ja iestāde apsver iespēju konkrētā brīdī šajā gadā atteikties no licences un izbeigt kredītiestādes darbību, pat ja precīzs datums vēl nav zināms". Tādējādi tā no Deleģētās regulas 2015/63 17. panta izsecina, ka ikviena iemaksa pēc tam varētu tikt lielā mērā pielāgota – neatkarīgi no tā, vai iemesls būtu apstākļu izmaiņas salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu vai jau veikto iemaksu pārrēķināšana.

107 Tomēr Deleģētās regulas 2015/63 17. panta formulējums neatbalsta šādu prasītājas ierosināto šīs normas interpretāciju. Prasītājas akcionāru lēmums par likvidāciju un tā sekas nav nedz pielīdzināmas, nedz salīdzināmas ar [Deleģētās] regulas 2015/63 14. pantā minētās informācijas iespējamo pārstrādāšanu vai pārskatīšanu no grāmatvedības skatpunkta. Deleģētās regulas 2015/63 17. panta 3. un 4. punktā ir precizēts, ka atjauninātā informācija tiek ņemta vērā attiecībā uz "nākam[o] iemaksu period[u]". Tātad šī norma neattiecas uz tādām situācijām kā tā, kurā atrodas prasītāja, proti, kad iestāde izstājas no noregulējuma sistēmas.

108 Visbeidzot – Deleģētās regulas 2015/63 17. panta interpretācija, kas veikta atbilstoši prasītājas izpratnei, nebūtu saderīga ar Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu un Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktu, kā tie ir interpretēti šajā spriedumā.

109 Tādēļ prasītāja nevar lietderīgi atsaukties uz Deleģētās regulas 2015/63 17. pantu – nedz lai pierādītu *ex ante* iemaksu *pro rata temporis* raksturu, nedz lai pamatotu savu lūgumu pārrēķināt savas *ex ante* iemaksas par 2018. gadu apmēru un atmaksāt daļu no tās. Tātad tās argumentācija šajā ziņā ir jānoraida.

iv) Par argumentiem, ka ir pārkāpts Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 3. punkts

110 Prasītāja savos apsvērumos, kas iesniegti 2020. gada 29. jūnijā, un tiesas sēdē apgalvoja, ka nebūtu normāli, ja iestādes, kura vairs neietilpst Regulas Nr. 806/2014 darbības jomā, neatsaucamas maksājumu saistības varētu tikt atceltas un ar to saistītais nodrošinājums varētu tikt atbrīvots atbilstoši Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 3. punktam, turpretim iemaksas naudas izteiksmē nevarētu būt atmaksājamas.

111 Šajā ziņā ir konstatējams, ka speciālās normās ir reglamentētas šādas neatsaucamas maksājumu saistības, kuras, kā precizēts Regulas Nr. 806/2014 70. panta 3. punktā, nedrīkst pārsniegt 30 % no kopējām iemaksām, kas piesaistītas saskaņā ar šo pantu. Šīs saistības pēc būtības atšķiras no *ex ante* iemaksām, un tādēļ Savienības likumdevējs ir uzskatījis par nepieciešamu tās pakļaut speciālam regulējumam. Šajā ziņā tas, ka Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 3. punkts attiecas tikai uz minētajām saistībām, bet ne uz *ex ante* iemaksām, liecina par likumdevēja gribu pēdējās minētās nepakļaut šajā normā minētajam principam. Tātad nav tā – kā būtībā apgalvo prasītāja –, ka Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 3. punkts pēc analoģijas būtu piemērojams Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktā minētajām iemaksām. Tātad tās arguments, kas pamatots ar Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 3. punktu, ir jānoraida.

b) Par "ex ante" iemaksu par 2015. gadu

112 Būtībā prasītāja apgalvo, ka, ciktāl visā sākotnējā laikposmā VNV, aprēķinot kādas iestādes individuālo iemaksu, no šīs iestādes maksājamās summas ir jāatņem iemaksas par 2015. gadu, kuras noteikusi un iekasējusi attiecīgā dalībvalsts, ja iestāde minētajā laikposmā ir zaudējusi savu licenci, VNV esot jāatmaksā tai atlikums no *ex ante* iemaksas, ko tā samaksājusi par 2015. gadu. Prasītājas gadījumā šis atlikums esot 836 320,40 EUR.

113 Prasītāja nenoliedz, ka savulaik tai bija jāmaksā Finanšu un kapitāla tirgus komisijas noteiktā summa. Taču tā apgalvo, ka, tā kā no katras gada iemaksas VNF tika atskaitīta viena astotdaļa no summas, kas samaksāta kā *ex ante* iemaksa par 2015. gadu, īstenībā iemaksas par 2015. gadu esot "avansa maksājumi par pirmajiem astoņiem VNF pastāvēšanas gadiem". Prasītāja uzskata, ka, tā kā laikposmā no 2019. līdz 2023. gadam tā vairs neietilpst Regulas Nr. 806/2014 piemērošanas jomā, jo tai anulēta licence, atlikušās 5/8 no šiem "avansa maksājumiem" esot jāatmaksā tai.

114 Apstrīdētajā lēmumā VNV ir norādījusi, ka iemaksas, kuras iesaistītās dalībvalstis iekasējušas par 2015. gadu, tika pārskaitītas uz VNF atbilstoši SVN 3. panta 3. punktam. Šajā lēmumā ir teikts, ka vienībai, kura samaksājusi *ex ante* iemaksu par 2015. gadu un kurai pēc tam ir anulēta licence, nav tiesību uz šo iemaksu atmaksu, kā izrietot no Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkta.

115 Šajā ziņā jāatgādina, ka Direktīvā 2014/59 un Deleģētajā regulā 2015/63 paredzētā dalībvalstu noregulējuma fondu izveidošana 2015. gadā tika apvienota ar plānu 2016. gadā izveidot vienotu noregulējuma fondu to dalībvalstu vidū, kuras piedalās banku savienībā, pamatojoties uz Regulu Nr. 806/2014, ar mērķi pakāpeniski aizstāt valstu noregulējuma fondus.

116 Saskaņā ar Direktīvas 2014/59 103. panta 1. punktu šajā kontekstā no 2015. gada 1. janvāra vispirms tās bija dalībvalstis, kam bija jāiekasē *ex ante* iemaksas no iestādēm, kurām darbības atļauja izdota to teritorijā. Šajā nolūkā dalībvalstīm bija jānodrošina, ka pienākums veikt šajā pantā norādītās iemaksas ir izpildāms saskaņā ar valsts tiesību aktiem un ka pienācīgās iemaksas tiek veiktas pilnībā (Direktīvas 2014/59 103. panta 4. punkts).

117 Pēc tam iemaksas, kuras dalībvalstis tādējādi bija iekasējušas pirms SVN piemērošanas sākumdienas, proti, 2016. gada 1. janvāra, bija pārskaitāmas uz VNF atbilstoši šā nolīguma 3. pantam. Pēc to pārskaitīšanas VNF ietvaros iemaksas netiek nošķirtas atkarībā no konkrētā gada vai no tiesiskā pamata, pamatojoties uz kuru tās tikušas piesaistītas. Iemaksas minētajā fondā par 2015. gadu un par nākamajiem gadiem ir apvienotas bez nošķīruma.

118 Šajā lietā no lietas materiāliem izriet, ka iemaksa, kuras daļēju atmaksu prasītāja lūdz, ir *ex ante* iemaksa, kuru tā samaksājusi par 2015. gadu un kuras apmēru Latvijas noregulējuma iestāde ir noteikusi atbilstoši Direktīvas 2014/59 103. pantam.

119 Attiecībā uz šo jautājumu Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta "Konkrēti pielāgojumi sākotnējā laikposmā" 2. punktā ir noteikts:

"Sākotnējā laikposmā, kad aprēķina katras atsevišķās iestādes individuālās iemaksas, [VNV] ņem vērā iesaistīto dalībvalstu saskaņā ar Direktīvas 2014/59/ES 103. un 104. pantu piesaistītās un saskaņā ar [SVN] 3. panta 3. punktu [VNF] pārskaitītās iemaksas, atskaitot tās no katrai iestādei aprēķinātās summas."

120 Ir konstatējams, ka nedz šīs normas formulējums, nedz tās konteksts nevar pamatot prasītājas argumentāciju.

121 Proti, šajā normā nekādā ziņā nav minētas tiesības uz iemaksu par 2015. gadu atmaksu – gadījumā, ja kāda iestāde sākotnējā laikposmā (2016–2023) izstājas no noregulējuma sistēmas. Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 2. punktā nav arī noteikts, ka iemaksas par 2015. gadu būtu "avansa maksājumi par pirmajiem astoņiem VNF pastāvēšanas gadiem".

122 Attiecībā uz šīs normas kontekstu VNV uzsver, ka Īstenošanas regulas 2015/81 priekšmets ir precizēt nosacījumus, ar kādiem aprēķināmas atsevišķu iestāžu iemaksas (Īstenošanas regulas 2015/81 1. pants).

123 Minētā regula attiecas uz iestādēm, no kurām piesaista iemaksas saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 806/2014 70. pantu (Īstenošanas regulas 2015/81 2. pants). Attiecībā uz Īstenošanas regulas 2015/81 8. pantu – tajā ir detalizēti izklāstīta pielāgotā gada iemaksu aprēķināšanas metode, kas izņēmuma kārtā ir piemērojama sākotnējā laikposmā. Īstenošanas regulas 2015/81 6. apsvērumā šajā ziņā ir precizēts, ka šīs regulas 8. panta 2. punktā paredzētās atskaitīšanas mērķis ir atbilstoši SVN 3. panta 3. punktam pārskaitītās summas "iekļaut" atsevišķo iemaksu aprēķinā. Ja kāda iestāde zaudē savu licenci, tai turpmāk vairs nav jāveic Regulas Nr. 806/2014 70. pantā paredzētās iemaksas un tātad uz to vairs neattiecas Īstenošanas regulas 2015/81 8. pantā izklāstītā aprēķināšanas metode. Šajā ziņā Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 2. punktā ir paredzēts, ka atskaitīšana ir piemērojama "katrai iestādei aprēķinātajai summai". Kā pamatoti norāda VNV un Komisija, šī atskaitīšana ir veicama vienīgi tad, ja pastāv pienākums veikt iemaksas.

124 Turklāt SVN 12. apsvērumā ir precizēts, ka mērķis iemaksu par 2015. gadu pārskaitīšanai uz VNF kopš tā izveides bija pastiprināt šā fonda finansiālās iespējas. Tādējādi Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 2. punktā paredzētā atskaitīšana ir devusi VNF iespēju kopš VNF ieviešanas pirmā pusgada izmantot līdzekļus, kas līdzvērtīgi diviem ikgadējiem maksājumiem, vienlaikus pārliecinoties par to, ka 2015. gadā iekasēto summu pārskaitīšana šim fondam nerada nelīdzsvarotību starp attiecīgajām iestādēm finansiālā sloga dalīšanas ziņā.

125 Tādējādi – kā apgalvo VNV – Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 2. punkts atspoguļo pakāpenisko pāreju no dalībvalsts mehānisma uz vienoto, kopējo Eiropas mehānismu un nepieciešamību pēc iespējas īsos termiņos nodrošināt VNM iedarbīgumu.

126 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ne no viena nozīmīgā teksta un arī no Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 2. punkta neizriet, ka iemaksas par 2015. gadu būtu – kā apgalvo prasītāja – "avansa maksājumi par pirmajiem astoņiem VNF pastāvēšanas gadiem" un tātad ka tās būtu atmaksājamas, ja kāda iestāde vairs neietilpst Regulas Nr. 806/2014 piemērošanas jomā.

127 Nevar gan izslēgt, ka aprēķins par iestādes gada iemaksu, piemēram, par 2018. gadu, pēc iemaksas par 2015. gadu atskaitīšanas varētu uzrādīt negatīvu skaitli un nozīmētu attiecīgās summas samaksu šai iestādei. Tomēr runa nav par atmaksu prasītājas izklāstītajā izpratnē, kas balstīta uz *pro rata temporis* principu. Proti, minētais aprēķins nav nekas cits kā tikai matemātiska darbība, kas veikta, lai noteiktu apmēru minētās iestādes gada iemaksai par 2018. gadu, un šī summa var būt negatīva, ja daļa iemaksas par 2015. gadu, kura ir jāatņem, pārsniedz iemaksu, kas aprēķināta par 2018. gadu. Līdz ar to šādā gadījumā iestādei samaksātā summa ir tikai šā aprēķina rezultāta sekas. Konkrēti, brīdī, kad

tiek piesaistīta *ex ante* iemaksa par 2018. gadu, valsts noregulējuma iestāde daļu no summas, kas piesaistīta no pārējām kredītiestādēm (ieguldījumu brokeru sabiedrībām), pārskaita vienai vai vairākām kredītiestādēm (ieguldījumu brokeru sabiedrībām), kurām gada iemaksas apmērs – pēc iemaksas par 2015. gadu atskaitīšanas – ir negatīvs. Tādēļ pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, arī Lēmuma SRB/ES/SRF/2018/03 40. punkts, kurā precīzi aprakstīta šī situācija, neatbalsta argumentāciju, kas izmantota, lai pamatotu tās lūgumu atmaksāt daļu no *ex ante* iemaksas par 2015. gadu. Tā tas ir arī Lēmuma SRB/ES/SRF/2018/03 39. punkta gadījumā – to iemeslu dēļ, kuri jau izklāstīti šā sprieduma 98. punktā.

128 Turklāt, lai gan apmēru iemaksām par 2015. gadu, pamatojoties uz Direktīvu 2014/59, noteica dalībvalstu noregulējuma iestādes, šīs iemaksas ir uzskatāmas par maksu dalībai VNF – tāpat kā iemaksas, ko VNV aprēķina, pamatojoties uz Regulas Nr. 806/2014 70. pantu. Kā atgādināts šā sprieduma 117. punktā, tiklīdz iemaksas ir pārskaitītas, tās VNF ietvaros tiek apvienotas bez jebkāda nošķīruma. Tādēļ – kā VNV jau norādījusi apstrīdētajā lēmumā – ir jāuzskata, ka ir piemērojams Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkts, saskaņā ar kuru pienācīgi saņemtās iemaksas nav atmaksājamas.

129 Līdz ar to, tā kā prasītāja nenoliedz, ka tā pamatoti samaksājusi savu *ex ante* iemaksu par 2015. gadu, VNV, ņemot vērā Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu un visu iepriekš izklāstīto, varēja pamatoti uzskatīt – ko tā arī darīja –, ka lūgtā atmaksa nav iespējama.

c) Secinājumi

130 No prasītājas izvirzīto piecu pamatu izvērtējuma izriet, ka VNV – uzskatīdama, ka tas, ka ECB attiecīgajā iemaksu periodā anulēja iestādes licenci, nav apstāklis, kas šai iestādei dotu tiesības uz *ex ante* iemaksas par šo laikposmu pārrēķinu pēc *pro rata temporis* principa, un līdz ar to nolemdama neatmaksāt prasītājai daļu no summas, ko tā samaksājusi kā *ex ante* iemaksu par 2018. gadu, – nav pieļāvusi tiesību kļūdu. Tāpat VNV nav pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatīdama – tas, ka ECB sākotnējā laikposmā anulēja iestādes licenci, nav apstāklis, kas šai iestādei dotu tiesības uz *ex ante* iemaksas, kas samaksāta par 2015. gadu, atlikuma atmaksu.

131 Šādos apstākļos prasītājas izvirzītie pirmie pieci pamati ir jānoraida.

3. Par sesto pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka nav ievēroti tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principi

132 Ar sesto pamatu prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principiem VNV slogu iestādēm var uzlikt vienīgi ar nosacījumu, ka regulējumā ir skaidri noteikts, ka ir uzliekams šāds slogs. Turklāt nevienā normā neesot tieši formulētā veidā paredzēts, ka iemaksas var tikt paturētas, ja kāda vienība attiecīgajā iemaksu periodā zaudē uzraudzītas iestādes statusu. Neitrāls un objektīvs novērotājs nerēķinātos ar to, ka iemaksas tiktu šādi paturētas. Tādēļ prasītāja pārmet VNV, ka tā nav informējusi attiecīgās iestādes par savu minētā regulējuma interpretāciju.

133 VNV, kuru atbalsta Komisija, šai argumentācijai nepiekrīt.

134 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesiskās drošības princips noteic, ka tiesiskajam regulējumam, kas rada privātpersonām nelabvēlīgas sekas, jābūt skaidram un precīzam un tā piemērošanai – tādai, ko attiecīgās personas var paredzēt (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 14. aprīlis, Beļģija/Komisija, C-110/03, EU:C:2005:223, 30. punkts, un 2013. gada 12. decembris, *Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation*, C-362/12, EU:C:2013:834, 44. punkts).

135 Turklāt, lai būtu tiesības atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, ir jābūt izpildītiem trim nosacījumiem. Pirmkārt, administrācijai ir jābūt sniegušai ieinteresētajai personai precīzus, beznosacījuma un saskaņotus solījumus no pilnvarotiem un uzticamiem avotiem. Otrkārt, šiem solījumiem ir jābūt tādiem, kas var radīt pamatotas cerības personai, kurai tie ir adresēti. Treškārt, sniegtajiem solījumiem ir jāatbilst piemērojamām normām (skat. spriedumu, 2011. gada 9. septembris, *Deltafina*/Komisija, T-12/06, EU:T:2011:441, 190. punkts un tajā minētā judikatūra).

136 Saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu pienācīgi saņemtās iemaksas netiek atmaksātas. Šī norma ir skaidra un precīza un neietver nevienu izņēmumu vai atrunu. Tas, ka tā neietver precizējumu attiecībā uz tās piemērošanas jomu, pierāda, ka tā ir piemērojama vispārēji. Tātad tā ļauj attiecīgajām personām nepārprotami noskaidrot savas tiesības un pienākumus – pēdējie minētie var rēķināties ar tās piemērošanu.

137 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, VNV lēmums tai neatmaksāt *ex ante* iemaksas, kuras tā bija pamatoti samaksājusi, nebija neprognozējams. Tātad nevar pārmest VNV, ka tā nebija iepriekš informējusi attiecīgās iestādes par savu nozīmīgo normu interpretāciju, neatkarīgi no tā, vai tas attiecas uz iemaksām, kas samaksātas par 2015. gadu, vai iemaksām, kuras samaksātas par katru sākotnējā laikposma gadu.

138 Turklāt tas vien, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punkts neietver tieši formulētu norādi, ka tas ir piemērojams konkrētajā prasītājas situācijā, judikatūras izpratnē nav uzskatāms par precīzu administrācijas sniegtu solījumu, kas ļautu pamatoti rēķināties ar to, ka tās iemaksas tai tiks atmaksātas. Turklāt Lēmuma SRB/ES/SRF/2018/03 teksts ļauj konstatēt, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, VNV nav atzinusi *ex ante* iemaksu atmaksājamību. Pat ja tā būtu to izdarījusi, tas būtu pretrunā piemērojamām normām, un tātad prasītāja nevarētu atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu.

139 Tādēļ sestais pamats, ar kuru tiek apgalvots, ka nav ievēroti tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principi, ir jānoraida.

4. Par septīto pamatu – samērīguma principa neievērošanu

140 Prasītāja vispārīgi apgalvo, ka jebkurš cits pasākums, kas nav to summu, kuras samaksātas kā *ex ante* iemaksas, atmaksa iestādei, kurai anulēta licence, pēc *pro rata temporis* principa, ir uzskatāms par nesamērīgu. Konkrēti, tā uzskata, ka iemaksu apmēram ir jābūt samērīgam ar riskiem, kas saistīti ar attiecīgo iestādi. Prasītāja norāda uz divām situācijām: pirmkārt, situāciju, kurā VNV paturētu visas iestādes gada iemaksas, pat ja pēdējā minētā nosacījumu par iestādes esamību vairs neizpildītu pēc gada pirmā mēneša vai pirmās dienas; otrkārt, situāciju, kurā VNV saņemtu gandrīz divas reizes lielākas iemaksas, jo gada sākumā kāda iestāde savu darbību būtu nodevusi kādai citai vienībai, un līdz ar to tā vairs neizpildītu nosacījumu par iestādes esamību, bet šī otra vienība būtu kļuvusi par iestādi. Turklāt tā norāda, ka tik smaga sloga uzlikšana iestādēm, uz kurām varētu attiekties maksātnespējas process, proti, iestādēm, attiecībā uz kurām VNV nolemj neveikt noregulējuma pasākumu, pasliktina to maksātnespējas nelabvēlīgās sekas.

141 VNV, kuru atbalsta Komisija, šai argumentācijai nepiekrīt.

142 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru samērīguma princips, kas ir viens no vispārīgajiem Savienības tiesību principiem, prasa, lai Savienības iestāžu akti būtu piemēroti ar attiecīgo tiesisko regulējumu sasniedzamo leģitīmo mērķu īstenošanai un nepārsniegtu šo mērķu sasniegšanai vajadzīgo; turklāt, ja ir iespēja izvēlēties no vairākiem atbilstošiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un radītās neērtības nedrīkst būt nesamērīgas salīdzinājumā ar sasniedzamajiem mērķiem (skat. spriedumu, 2016. gada 4. maijs, *Philip Morris Brands* u.c., C-547/14, EU:C:2016:325, 165. punkts un tajā minētā judikatūra).

143 Ir jāatgādina, ka mērķis, ko paredzēts sasniegt ar ikgadēju kredītiestāžu *ex ante* iemaksu iekasēšanu, kāda paredzēta Regulā Nr. 806/2014, ir astoņus gadus ilgajā sākotnējā laikposmā nodrošināt, lai VNF pieejamie finansiālie līdzekļi sasniegtu vismaz 1 % no segtajiem noguldījumiem visās kredītiestādēs visās iesaistītajās dalībvalstīs.

144 Kā norādījusi Tiesa, šajā nolūkā *ex ante* iemaksas tiek "plānotas": ik gadu tās tiek aprēķinātas, balstoties uz grāmatvedības informāciju no jaunākajiem apstiprinātajiem gada finanšu pārskatiem, kas pieejami iepriekšējā gada 31. decembrī pirms iemaksu perioda, un tās tiek iekasētas par kalendāro iemaksu gadu (spriedums, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 63. punkts). Vienīgais izņēmums attiecas uz jaunajām iestādēm, kas tiek uzraudzītas tikai daļā no iemaksu perioda. Šādā gadījumā daļēja iemaksa tiek iekasēta par nākamās iemaksas kalendāro gadu – papildus iemaksai, kas maksājama par minēto gadu (Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 1. punkts).

145 Attiecībā uz jautājumu, vai apstrīdētais lēmums ir nepieciešams, lai sasniegtu tā leģitīmo mērķi, ir konstatējams, ka VNF līdzekļu stabilitāte ir būtiska tam, lai sākotnējā laikposmā tie varētu pakāpeniski pieaugt un sasniegt 1 % no noguldījumiem. Ja VNV būtu jāņem vērā iestāžu tiesiskā stāvokļa un finansiālā stāvokļa izmaiņas, kas notikušas finanšu gada laikā, un jāveic atmaksa nākamās iemaksas kalendārajā gadā, VNF būtu grūti sasniegt Regulā Nr. 806/2014 noteikto mērķapjomu. Turklāt Tiesa ir uzsvērusi, cik svarīgi ir atvieglot gada iemaksu aprēķināšanu, ko veic noregulējuma iestādes, lai sasniegtu Direktīvā 2014/59, Regulā Nr. 806/2014 un Deleģētajā regulā 2015/63 izvirzīto mērķi (spriedums, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 44. un 45. punkts). Tātad, ņemot vērā sasniedzamo leģitīmo mērķi, apstrīdētais lēmums ir nepieciešams.

146 Attiecībā uz jautājumu, vai apstrīdētais lēmums nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu šo leģitīmo mērķi, ņemot vērā Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu un Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktu, ir konstatējams, ka nebija alternatīvas, kas būtu devusi iespēju sasniegt šo mērķi pēc iespējas mazāk ierobežojošā veidā. Turklāt tāds iestādes, kurai attiecīgajā gadā anulēta licence, veicamās iemaksas pielāgojums, kādu ierosina prasītāja, nebūtu tikpat iedarbīgs šā sprieduma 143. punktā minētā mērķa sasniegšanai, jo tas atņemtu VNF stabilitāti, kas ir nepieciešama, lai šie līdzekļi varētu pakāpeniski pieaugt līdz nepieciešamajam līmenim.

147 Turklāt ir jāpiebilst, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktā un Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktā nav pieļauta nekāda iespēja vai rīcības brīvība attiecībā uz pienācīgi samaksātu iemaksu atmaksu. Tomēr prasītāja neizvirza nevienu iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz šīm normām.

148 Šādos apstākļos ir uzskatāms, ka apstrīdētais lēmums nav nesamērīgs, jo tas nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu aplūkojamā regulējuma leģitīmos mērķus.

149 Šo secinājumu neatspēko arī pārējie prasītājas argumenti.

150 Runājot par argumentiem attiecībā uz korelāciju starp obligātajām iemaksām un VNF segtajiem riskiem, ir jānorāda, ka regulējumā ir ņemti vērā riski saistībā ar kādas iestādes darbību iemaksas apmēra aprēķināšanas laikā (Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkts), bez nepieciešamības izveidot saikni starp šo summu un to mēnešu skaitu, kuros sistēma ir saskārusies ar šādu risku, izņemot iestādes, kuru uzraudzīšana sākta tikai nesen. Tātad prasītājas argumenti šajā ziņā ir jānoraida.

151 Attiecībā uz prasītājas norādīto situāciju, kurā VNV paturētu visas kādas iestādes gada iemaksas, pat ja pēdējā minētā pēc gada pirmā mēneša vai pirmās dienas vairs neizpildītu nosacījumu par iestādes esamību, šajā lietā ir konstatējams, ka Lēmums SRB/ES/SRF/2018/03 tika pieņemts 2018. gada 12. aprīlī, ka Finanšu un kapitāla tirgus komisija 2018. gada 27. aprīlī informēja prasītāju par tās

veicamās iemaksas apmēru un ka pēdējās minētās licence tika anulēta 2018. gada 11. jūlijā. Tātad prasītājas minētā situācija ir tīri hipotētiska un nevar tikt vērtēta, ņemot vērā šīs lietas apstākļus. Tādēļ šis arguments ir jānoraida.

152 Attiecībā uz prasītājas norādīto situāciju, kurā VNV saņemtu gandrīz divas reizes lielāku iemaksu, tādēļ ka gada sākumā viena iestāde savu darbību nodotu citai vienībai, kā rezultātā tā vairs neizpildītu nosacījumu par iestādes esamību, savukārt šī otra vienība pēc tam kļūtu par iestādi, ir konstatējams, ka šī argumentācija nav pietiekami pamatota, lai tā dotu Vispārējai tiesai iespēju uz to atbildēt. Proti, prasītāja tikai min šo situāciju, ko prasības pieteikuma 23. punktā tā pati ir kvalificējusi kā hipotētisku, bet nenorāda, kādēļ tā būtu nozīmīga šā strīda atrisināšanai. *Ex ante* iemaksu aprēķins ir balstīts uz datiem par iepriekšējo finanšu gadu atbilstoši Deleģētās regulas 2015/63 14. panta 1. un 4. punktam, citiem vārdiem sakot, vienībai, kas par iestādi kļuvusi 2018. gadā, tās iemaksa tiks aprēķināta atkarībā no 2017. gada. Prasītāja – piemēram, savā replikas rakstā – nav sniegusi nekādu informāciju, kas dotu iespēju saprast, vai tās piemērā bija ņemtas vērā šīs normas vai citas normas, kuras eventuāli būtu piemērojamas šādā situācijā. Šis arguments neatbilst Reglamenta 76. pantā paredzētajam prasību minimumam, un tas ir jānoraida kā nepieņemams, jo tas nav precizēts.

153 Runājot par argumentiem saistībā ar apstrīdētā lēmuma nelabvēlīgajām sekām attiecībā uz iestādēm, kurām varētu būt piemērojams maksātnespējas process, ir konstatējams, ka šie argumenti ir balstīti uz ideju, ka neatmaksāšanas gadījumā aplūkojamai vienībai tiktu atņemta daļa mantas. Tomēr, tā kā *ex ante* iemaksas nav "avansa maksājumi" un tā kā iestādes licences zaudēšana iemaksu gada laikā tai nedod tiesības uz savas gada iemaksas atmaksu, prasītāja nav pierādījusi, ka pastāvētu kāda mantas daļa, kura varētu tikt atņemta kādai vienībai. Līdz ar to šie argumenti ir jānoraida.

154 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, septītais pamats, ar ko tiek apgalvots, ka nav ievērots samērīguma princips, ir jānoraida.

5. Par desmito pamatu, ar ko tiek apgalvots, ka ir pārkāpts Hartas 16. un 17. pants

155 Ar desmito pamatu prasītāja apgalvo, ka tās tiesības attiecībā uz "neizmantotajām *ex ante* iemaksām" ir uzskatāmas par tiesībām uz īpašumu – identiski kā naudas rezerves, kas tiek glabātas kādā centrālajā bankā. Īpaši acīmredzami tas esot attiecībā uz *ex ante* iemaksām par pirmajiem astoņiem VNF pastāvēšanas gadiem. Tā apgalvo, ka tās tiesību uz īpašumu atņemšana nav nostiprināta tiesību aktos un ka tā nav attaisnojama ar sabiedrības interesēm. VNV arī neesot piedāvājusi nekāda veida kompensāciju. Turklāt tas, ka VNV ir paturējusi visas tai samaksātās iemaksas – neatkarīgi no tā, ka iestādei ir anulēta licence –, esot uzskatāms par prasītājas darījumdarbības brīvības ierobežojumu, kas tiesību aktos nav paredzēts.

156 VNV, kuru atbalsta Komisija, šai argumentācijai nepiekrīt.

157 Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 16. pantā ir noteikts: "Darījumdarbības brīvību atzīst saskaņā ar Savienības tiesību aktiem un valstu tiesību aktiem un praksi."

158 Saskaņā ar Hartas 17. panta 1. punktu un 52. panta 1. punktu nevienam nedrīkst atņemt īpašumu, ja vien tas nav jādara sabiedrības interesēs, kā arī gadījumos un apstākļos, kuri ir paredzēti tiesību aktos, ar noteikumu, ka par zaudējumiem laikus izmaksā taisnīgu kompensāciju.

159 Judikatūrā ir teikts, ka pamattiesības, proti, darījumdarbības brīvība un tiesības uz īpašumu, nav absolūtas priekšrocības un to īstenošanā var tikt noteikti ierobežojumi, kas attaisnoti ar Savienības izvirzītiem vispārējo interešu mērķiem, ar nosacījumu, ka šādi ierobežojumi faktiski atbilst minētajiem

vispārējo interešu mērķiem un saistībā ar izvirzīto mērķi nav uzskatāmi par pārmērīgu un nepieņemamu iejaukšanos, kas aizskar pašu šādi garantēto pamattiesību būtību (skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 148. punkts un tajā minētā judikatūra).

160 Lai noteiktu šo tiesību tvērumu, ievērojot Hartas 52. panta 3. punktu, ir jāņem vērā Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – "ECPAK"), 1. papildprotokola 1. pants (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 3. septembris, *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461, 356. punkts).

161 Šajā ziņā ECPAK 1. papildprotokola 1. pantā ir noteikts:

"Jebkurai fiziskai vai juridiskai personai ir tiesības uz īpašumu. Nevienam nedrīkst atņemt viņa īpašumu, izņemot, ja tas notiek sabiedrības interesēs un apstākļos, kas noteikti ar likumu un atbilst vispārējiem starptautisko tiesību principiem.

Minētie nosacījumi nekādā veidā nedrīkst ierobežot valsts tiesības izdot tādus likumus, kādus tā uzskata par nepieciešamiem, lai kontrolētu īpašuma izmantošanu saskaņā ar vispārējām interesēm vai lai nodrošinātu nodokļu vai citu maksājumu vai sodu samaksu."

162 Šajā lietā ir jānorāda, ka aplūkojamās iemaksas ir iejaukšanās ECPAK 1. papildprotokola 1. panta pirmajā daļā garantētajās tiesībās, jo tās attiecīgajai iestādei liedz tiesības uz daļu no tās īpašuma, proti, uz tās samaksāto naudas summu. Šī iejaukšanās ir attaisnojama ar šā panta otro daļu, kurā paredzēts tieši formulēts izņēmums – nodokļu vai citu maksājumu vai sodu samaksa (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2004. gada 13. janvāris, *Orion Břeclav s.r.o.* pret Čehijas Republiku, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 Šādos apstākļos ir jāpārliecinās, ka apstrīdētais lēmums atbilst aplūkojamam regulējumam, ka prasītājas tiesību uz īpašumu aizskārums faktiski atbilst sabiedrības interešu mērķiem un ka, ņemot vērā sasniedzamo mērķi, šis aizskārums nav uzskatāms par pārmērīgu un nepieņemamu iejaukšanos, kas aizskartu tiesību uz īpašumu pašu būtību.

164 Vispirms – no šā sprieduma 58.–131. punkta izriet, ka VNV ir pamatoti piemērojusi Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu un Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktu. Tātad apstrīdētais lēmums atbilst piemērojamam regulējumam.

165 Turpinot – no šā sprieduma 143.–148. punkta izriet, ka lēmums neatmaksāt prasītājai daļu no tās iemaksām, lai gan tai anulēta licence, faktiski atbilst sabiedrības interesēs esošiem mērķiem un attiecībā pret šiem mērķiem nav nesamērīgs. Šādos apstākļos ir uzskatāms, ka šis lēmums, ņemot vērā ar to sasniedzamo mērķi, nav uzskatāms par pārmērīgu un nepieļaujamu iejaukšanos, kas aizskartu prasītājas tiesību uz īpašumu pašu būtību. To pašu iemeslu dēļ šis lēmums neaizskar arī tās darījumdarbības brīvības pašu būtību.

166 Tātad apgalvotā tiesību uz īpašumu un darījumdarbības brīvības neievērošana nav pierādīta.

167 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, desmitais pamats, ar kuru tiek apgalvots, ka ir pārkāpts Hartas 16. un 17. pants, ir jānoraida.

6. Par astoto un devīto pamatu, ar kuriem tiek apgalvots, ka nav ievērots princips "nemo auditur propriam turpitudinem allegans" un aizliegums rīkoties pretrunīgi

168 Ar astoto pamatu prasītāja apgalvo, ka VNV nav ievērojusi principu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, saskaņā ar kuru neviens nedrīkst gūt labumu no savas nepienācīgas rīcības. Konkrēti, tā apgalvo, ka VNV 2018. gada 23. februārī publiski paziņoja, ka prasītāja un tās meitassabiedrība Luksemburgā ir jālikvidē. Pēc šā paziņojuma prasītājas akcionāri esot bijuši spiesti sākt pašlikvidācijas procesu. Pēc tam šīs pašlikvidācijas dēļ ECB esot anulējusi prasītājas licenci. Līdz ar to, pirmkārt, VNV esot liegusi prasītājai gūt labumu no savām *ex ante* iemaksām, kuras tā bija samaksājusi VNF par 2018. gadu. Otrkārt, VNV esot guvusi priekšrocību, jo tā saņēma iemaksu, lai gan attiecīgais risks bija zudis prasītājas likvidācijas dēļ. Atteikdamās atmaksāt prasītājas veikto *ex ante* iemaksu, VNV esot mēģinājusi paturēt prettiesisku priekšrocību. Ar devīto pamatu prasītāja arī apgalvo, ka, uzdodama veikt prasītājas likvidāciju un vienlaikus paturot sev iemaksu, VNV esot rīkojusies pretrunīgi un patvaļīgi.

169 VNV, kuru atbalsta Komisija, šai argumentācijai nepiekrīt.

170 Pirmkārt, lai varētu pamatoties uz principu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, vēl ir jāpierāda, ka notikusi prettiesiska rīcība, kas būtu attiecināma uz VNV. Taču no pirmo piecu pamatu izvērtējuma izriet, ka VNV ir pamatoti piemērojusi Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu un Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktu. Līdz ar to tai šajā gadījumā nevar pārmest nekādu prettiesisku rīcību.

171 Attiecībā uz VNV 2018. gada 23. februāra lēmumu nepieņemt noregulējuma shēmu un uz jautājumu, vai VNV ir atbildīga par to, ka prasītājas akcionāri sāka pašlikvidācijas procesu, – tie neietilpst šīs prasības priekšmetā, un tātad uz tiem nevar balstīt pieņēmumu par prettiesisku rīcību.

172 Otrkārt, ir konstatējams, ka pamats, ar ko tiek apgalvots, ka VNV ir rīkojusies pretrunīgi, ir balstīts uz VNV 2018. gada 23. februāra lēmumu nepieņemt noregulējuma shēmu un uz jautājumu, vai VNV ir atbildīga par to, ka prasītājas akcionāri sāka pašlikvidācijas procesu. Tomēr šādam pamatam, ar ko nav paredzēts apšaubīt apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, trūkst iedarbības, un tas ir noraidāms.

173 Līdz ar to astotais un devītais pamats ir jānoraida.

7. Par apstrīdētā lēmuma pamatojuma nepietiekamību

174 Prasītāja savu 2020. gada 29. jūnijā iesniegto apsvērumu 92. punktā apgalvo, ka VNV apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi nepietiekamu pamatojumu. Tā uzskata, ka šajā lēmumā VNV ir tik vien kā apgalvojusi, ka iemaksas VNF nekad nav atmaksājamas, bet neesot sniegusi nekādus ticamus paskaidrojumus, lai pamatotu savu atteikumu veikt pārrēķinu un lūgto atmaksu. Prasītāja uzsver, ka VNV savā lēmumā nav norādījusi iemeslus, kuru dēļ "2015. gada iemaksas varēja būt atmaksājamas, ja sākotnējā stadijā bija jāmaksā nelielas papildsummas, bet nevarot būt atmaksājamas, ja nebija jāmaksā nekādas citas summas".

175 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamati par pamatojuma trūkumu vai tā nepietiekamību ir saistīti ar sabiedrisko kārtību un lietas dalībnieki uz tiem var atsaukties jebkurā procesa stadijā (rīkojums, 2000. gada 25. jūlijs, *RJB Mining*/Komisija, T-110/98, EU:T:2000:199, 46. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 1997. gada 20. februāris, Komisija/*Daffix*, C-166/95 P, EU:C:1997:73, 23.–25. punkts). Līdz ar to šis pamats ir pieņemams.

176 Turklāt ir jāatgādina, ka LESD 296. pantā prasītajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā akta veidam, tajā skaidri un nepārprotami ir jābūt izklāstītai tās iestādes argumentācijai, kura ir pieņēmusi apstrīdēto aktu, lai ļautu ieinteresētajām personām iepazīties ar noteiktā pasākuma pamatojumu un

Savienības tiesai – veikt tā pārbaudi. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šā tiesību akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu (spriedumi, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. punkts, un 2019. gada 8. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 87. punkts).

177 Līdz ar to no tā izriet, ka pamatojumam nav jābūt izsmeļošam, bet jābūt uzskatāmam par pietiekamu, ja tajā ir izklāstīti fakti un juridiskie apsvērumi, kuriem ir būtiska nozīme lēmuma kontekstā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169. punkts, un 2010. gada 3. marts, *Freistaat Sachsen*/Komisija, T-102/07 un T-120/07, EU:T:2010:62, 180. punkts).

178 Šajā lietā no šā sprieduma 13. punktā ietvertā apstrīdētā lēmuma apraksta izriet, ka VNV ir konkretizējusi, kuri faktiskie apstākļi un juridiskie aspekti ir būtiski svarīgi. Apstrīdētais lēmums, pirmkārt, ir devis prasītājai iespēju uzzināt pieņemtā lēmuma pamatojumu, lai varētu aizstāvēt savas tiesības, un, otrkārt, ir devis Savienības tiesai iespēju pārbaudīt šā lēmuma tiesiskumu. Proti, prasītāja varēja apšaubīt apstrīdētajā lēmumā iekļautā vērtējuma pamatotību, pārmetot, it īpaši VNV, kā tā interpretējusi Regulas Nr. 806/2014 70. panta 4. punktu un ka tā prasītājas situācijā ir piemērojusi Deleģētās regulas 2015/63 12. panta 2. punktu, – par to liecina prasības pieteikums. Turklāt, kā izriet no šajā spriedumā izklāstītā izvērtējuma par dažādajiem pamatiem, kas izvirzīti prasības pieteikumā, Vispārējā tiesa ir varējusi paust savu nostāju par šo argumentāciju un pārbaudīt apstrīdēto lēmumu. Līdz ar to prasītājas apgalvojums, ka minētā lēmuma pamatojums ir nepietiekams, nav pareizs.

179 Nevar pārmest VNV, ka tā nebūtu paskaidrojusi, kādu iemeslu dēļ "2015. gada iemaksas varēja būt atmaksājamas, ja sākotnējā stadijā bija jāmaksā nelielas papildsummas, bet nevarot būt atmaksājamas, ja nebija jāmaksā nekādas citas summas". Proti, VNV savā lēmumā ir skaidri izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ tā nevarēja apmierināt prasītājas lūgumus, kā izriet no šā sprieduma 13. punkta. Turklāt no iepriekš veiktā pirmo piecu pamatu izvērtējuma izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, VNV nekad nav apgalvojusi, ka "iemaksas par 2015. gadu varēja būt atmaksājamas", bet gan ir apgalvojusi, ka tās varēja tikt atskaitītas no summas, kas iestādei bija jāmaksā atbilstoši Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 2. punktam. Tādēļ šis prasītājas arguments ir jānoraida.

180 Tātad, ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, pamats, ar ko tiek apgalvots, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ir nepietiekams, ir jānoraida, un līdz ar to ir jānoraida visa prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

181 Saskaņā ar Reglamenta 134. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, ir jāpiespriež tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši VNV prasījumiem.

182 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (desmitā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *ABLV Bank, AS* sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Vienotās noregulējuma valdes (VNV) tiesāšanās izdevumus.

3) Eiropas Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 20. janvārī.

[Paraksti]